

Arrest

nr. 28 789 van 16 juni 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 30 juni 2006 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2006.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting ingediend op 29 januari 2007.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. MICHOLT loco advocaat R. MICHOLT en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 28 november 2005, verklaart er zich op 29 november 2005 vluchteling.

1.2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 13 juni 2006, verstuurd op 16 juni 2006 .

1.3. De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Kharian, district Gujrat in Punjab. Sinds 2000 werkte u als journalist voor de krant “Daily Tehreek Lahore”. In januari 2001 schreef u een kritisch artikel over Mian Imran Masood, de minister van onderwijs van de provincie Punjab, waarin u hem van corruptie beschuldigde. Hij is familie van Chaudhry Shujaat Hussain, voorzitter van de

regeringspartij "PML(Q)". U werd daarna door Mian Imran Masood bedreigd. In maart 2001 werd Shafaat Hussain, broer van Shujaat Hussain, verkozen tot "nazim" van het district Gujrat. Nadien eiste hij dat u de bewijzen tegen Mian Imran Masood zou overhandigen en uw bronnen prijs gaf, u weigerde dit. Bij de verkiezingen van oktober 2002 werd een neef van Shujaat Hussain, Chaudhry Pervaiz Elahi, verkozen tot "chief minister" van de provincie Punjab. Begin november 2002 kreeg uw krant van de rechtbank een verschijningsverbod opgelegd. Op 11 november 2002 werd u door onbekenden ontvoerd. U werd op een onbekende plaats opgesloten en er onder druk gezet door de plaatselijke "general secretary" van "PML(Q)" om uw bronnen en bewijsstukken prijs te geven. U weigerde opnieuw en werd nadien zwaar geslagen en kreeg zelfs elektrische schokken. Uiteindelijk slaagde u erin te ontsnappen, U belandde in een ziekenhuis waar u een verklaring aflegde voor de politie en de namen van uw belagers noemde. Er werd een rapport opgesteld maar de autoriteiten geloofden uw verhaal niet. Op 23 maart 2003 werd een nieuwe krant opgericht, "Aaiena-e-Inqilab", door Mian Khalid Mehmood. Hij was uw vriend en een van uw bronnen in het corruptieverhaal over Mian Imran Masood. U begon voor deze krant te schrijven. In juli 2003 schreef u een artikel over een corrupte schoonbroer van Chaudhry Shujaat Hussain. De schoonbroer bedreigde u, en dit vermeldde u in een artikel van 19 juli 2003. In februari 2005 kreeg de redactie een anoniem telefoontje waarin Mian Khalid Mehmood en u bedreigd werden. U diende samen met uw vriend klacht in bij de Gujrat-politie. Op 1 augustus 2005 werd Mian Khalid Mehmood te Lalamusa vermoord. U vernam dit de volgende dag van een buurman die u tevens vertelde dat onbekenden uw huis waren binnengevallen en geschoten hadden. U verbleef op dat moment bij een vriend. Op 11 augustus 2005 vluchtte u naar Karachi. U kreeg er telefoon van Mian Imran Masood waarin hij u zei dat u hetzelfde lot te wachten stond als uw vriend Mian Khalid Mehmood. U vernam van uw vriend dat intussen een document was opgesteld waarin u als gezocht was verklaard. U verbleef bij een verwante van uw vriend en op 27 november 2005 nam u een vlucht naar Amsterdam. U bereikte België op 28 november 2005 en diende hier de volgende dag een asielaanvraag in. U vernam dat de persoon bij wie u in Karachi verbleef enkele dagen na uw vertrek werd vermoord en dat op 25 november 2005 uw broer door de politie was ondervraagd en mishandeld. Op 15 januari 2006 nam de Kharian-politie uw paspoort en andere documenten in beslag en op 21 januari 2006 is uw moeder overleden. U legde volgende documenten voor ter staving van uw asielrelaas: uw Pakistaanse identiteitskaart, een kopie van uw paspoort, een perskaart, het FIR en een document waarop u als gezocht wordt verklaard, een krantenartikel dd. 5 juli 2003 en een dd. 19 juli 2003, een medisch attest en documenten dat u in behandeling bent voor diabetes, het overlijdensattest van uw moeder, een brief en lidkaart van de Kharian Press Club, een kopie van uw rijbewijs en een politierapport over uw paspoort."

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

1.4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:

- diverse van verzoekers verklaringen blijken niet te stroken met informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd;
- de documenten die werden voorgelegd kunnen de appreciatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van verzoekers asielaanvraag niet in positieve zin wijzigen.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending van de rechten van verdediging, van de hoorplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel aan, gezien hij niet opnieuw werd gehoord voor het onderzoek van zijn asielaanvraag in de gegrondheidsfase.

2.2. Wat de rechten van de verdediging betreft, dient uitdrukkelijk te worden gewezen op het feit dat de procedure voor de Commissaris-generaal geen juridische procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoonde hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

2.3. De hoorplicht impliceert dat het bestuur de betrokkene voorafgaand de beslissing hoort. Verzoeker werd in het kader van zijn dringend beroep gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen d.d. 17 januari 2006. Bovendien bepaalt artikel 6, §1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de sluchtelingen en de staatlozen dat de Commissaris-generaal of zijn gemachtigde de asielzoeker minstens eenmaal oproept voor gehoor. Dit houdt in dat de asielzoeker ten minste éénmaal hetzij in de ontvankelijkheidsfase, hetzij in de fase ten gronde door de Commissaris-generaal of zijn gemachtigde moet worden opgeroepen voor gehoor. Tijdens de gegrondheidsfase van de asielprocedure moet de asielaanvrager niet noodzakelijk opnieuw voor een gehoor opgeroepen worden, indien hij reeds bij de behandeling van het dringend beroep voor een gehoor was opgeroepen (Verslag aan de Koning, B S 27 januari 2004, p. 4625).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de Commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Dat de bestreden beslissing zou voortvloeien uit incorrecte feitenvinding of onzorgvuldig zou zijn voorbereid is niet correct. Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal werd gehoord, hij tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken neer te leggen en zich heeft kunnen laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Urdu als taal machtig is. Dat niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan bijgevolg niet worden aangetoond.

2.5. In een tweede middel werkt verzoeker de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus uit aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

2.6. Verzoeker stelt dat zijn verklaringen omtrent de sluiting van de krant "Daily Tehreek Lahore" gebaseerd zijn op de verklaringen van het hoofd van de redactie, gezien deze laatste hem had verteld dat de krant zou zijn gesloten door middel van een bevel van de rechtbank. Verzoeker geeft aan dat hij ondertussen een kopie van het vonnis van het Hoog Gerechtshof in Lahore heeft bekomen waarin de sluiting van de krant wordt bevolen en voegt dit stuk bij zijn verzoekschrift. Verder legt verzoeker een biografie neer van de rechter die het vonnis zou hebben geveld. Verzoeker meent ook dat hem ten onrechte wordt verweten geen details te geven over de corruptie aangezien hij tijdens het gehoor voldoende namen en details gaf.

2.7. Het neergelegde exemplaar van het vonnis van het Hoog Gerechtshof in Lahore is louter een kopie waaraan slechts een relatieve bewijswaarde kan worden toegekend. Gekopieerde en gefaxte documenten zijn immers gemakkelijk te vervalsen en hebben geen bewijswaarde. Bovendien blijkt uit de informatie die door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan het administratieve dossier werd toegevoegd dat de krant zelf zou besloten hebben te stoppen met publiceren nadat het betrokken raakte met een fraudezaak. Verzoeker kan aldus door middel van de neergelegde kopie van het vonnis geen afbreuk doen aan voormelde vaststellingen. Verder bevestigt dit vonnis geenszins dat de krant diende te sluiten omdat verzoeker artikels had geschreven waarin hij hooggeplaatste politici van corruptie had beschuldigd. De biografie van de rechter heeft geen invloed op de bewijskracht van het document aangezien het een kopie blijft waarvan de ware oorsprong niet kan worden nagegaan. De biografie van de man heeft evenmin enige invloed op de bestreden beslissing aangezien deze geen enkel verband houdt met verzoekers vluchtmotieven. De bestreden beslissing stelt duidelijk dat verzoeker vaag blijft over het lot van het bewijsmateriaal waarover hij beweerde te hebben beschikt. Concrete verklaringen inzake de corruptie zelf kunnen de vaagheid inzake het bewijsmateriaal niet teniet doen.

2.8. Inzake de moord op Mian Khalid Mehmood blijft verzoeker in zijn verzoekschrift bij zijn verklaringen dat deze werd vermoord omdat hij een informant was van verzoeker inzake de corruptie. Als nieuw bewijs van de band tussen de moord op Mian Khalid Mehmood en de corruptie die verzoeker zou hebben aangeklaagd, legt verzoeker een verklaring voor van de voorzitter van de Press Club van

Kharian alsmede een verklaring van twee advocaten. Ook legt verzoeker een proces verbaal neer dat werd opgesteld in verband met de moord op Mian Khalid Mehmood.

2.9. Verzoekers volharding in zijn verklaringen voor het Commissariaat-generaal is niet van die aard dat het de informatie van het Commissariaat-generaal, die stelt dat de man om privé-motieven werd vermoord, zou weerleggen.

Uit het document dat een verklaring van de voorzitter van de Press Club van Kharian bevat blijkt enerzijds dat de plaatselijke bevolking slechts een vermoeden had dat de reden voor de moord gezocht dient te worden bij verslagen en artikels tegen de corruptie en anderzijds dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde. Verzoeker stelde immers in zijn verzoekschrift dat hij verslag maakte van de corruptie en dat Mian Khalid Mehmood zijn bron was terwijl de verklaring stelt dat Mian Khalid Mehmood er zelf over rapporteerde.

Verder stelt de voorzitter dat hij de Pers Stichting van Pakistan niet waarschuwde omdat er geen beschuldigen werden vermeld in het FIR en omdat hij geen bewijs had van de band tussen de moord en de corruptierapporten. Ook wordt verzoeker als de man aangeduid die mogelijk over deze bewijzen beschikt. Deze stelling is dan weer tegenstrijdig met de inhoud van de verklaring van advocaat Ifran Anwar die stelt dat Mian Khalid Mehmood voor de bewijzen zorgde van verzoekers befaamde artikel. Daarnaast kunnen de verklaringen van de advocaten bezwaarlijk als objectieve elementen ter ondersteuning van verzoekers asielaanvraag beschouwd worden gezien het gesolliciteerd karakter van deze documenten. Dergelijke attesten (*'to whom it may concern'*), die geen officieel karakter hebben, kunnen bovendien slechts tot bewijs dienen voor zover ze onderbouwd worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Op basis van deze vaststellingen kan er ernstig worden getwijfeld aan de inhoud van de in dit verband neergelegde documenten met als gevolg dat ze de bestreden beslissing niet kunnen wijzigen. Het neergelegde proces verbaal bevat enkel een getuigenverklaring doch verschaft geen informatie over de reden voor de moord op de man. Het document is dus evenmin van die aard dat het de conclusie van de bestreden beslissing zou kunnen weerleggen.

2.10. Verzoeker stelt dat hij niet heeft beweerd dat het opsturen van identiteitsdocumenten niet verboden is door de wet, doch enkel dat het opsturen van een internationaal paspoort illegaal is. Verzoeker verduidelijkt verder dat hij een kopie van zijn internationaal paspoort heeft voorgelegd aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat hij via zijn vriend Nasir heeft bekomen. Verzoeker geeft aan dat hem tijdens het interview op 17 januari 2006 gevraagd werd om het origineel van zijn internationaal paspoort voor te leggen of minstens een kopie van het volledige document. Verzoeker stelt verder dat er twee dagen voor dit interview bij hem thuis een huiszoeking plaatsvond, waarbij zijn internationale paspoort, zijn rijbewijs en diploma's in beslag werden genomen en een proces verbaal werd opgesteld, waarvan een kopie werd neergelegd. Volgens verzoeker heeft zijn vriend het rijbewijs en de diploma's terug kunnen kopen, maar werd het internationale paspoort door de politie aan het ministerie van Binnenlandse Zaken in Islamabad opgestuurd, waardoor het niet meer mogelijk was om een volledige kopie van het paspoort te bekomen, noch om het op te sturen.

Met betrekking tot zijn identiteitskaart stelt verzoeker dat hoewel het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing stelt dat het bij wet verboden is om een originele identiteitskaart op te sturen, dit niet betekent dat dit niet mogelijk is. Verder geeft verzoeker aan dat hij in februari 2005 zijn identiteitskaart verloren is in Pakistan, waarvan hij aangifte heeft gedaan bij de politie en waarbij hij de nodige formaliteiten heeft ingevuld om een nieuwe identiteitskaart te bekomen, die hij eveneens neerlegt. Zijn oude identiteitskaart werd evenwel teruggevonden en hem terugbezorgd vlak voor hij naar Karachi vertrok. Verzoeker besliste om zijn oude identiteitskaart mee te nemen. Als bewijs dat het wel mogelijk is om een identiteitskaart per post op te sturen, niettegenstaande dit bij wet verboden is, heeft verzoeker aan zijn vriend Nasir gevraagd om zijn Pakistaanse identiteitskaart op te sturen, hetgeen gebeurd is met de enveloppe die tevens wordt voorgelegd. Rond de identiteitskaart zat een zwart carbon papier en een brief van de Sunny General Store, zijnde winkel van verzoekers vriend Nasir. Op basis hiervan kan er volgens verzoeker verder onderzoek gebeuren door de Belgische asielinstanties. Verzoeker haalt verder aan niet te hebben beweerd dat het opsturen van identiteitsdocumenten niet verboden is door de wet. Hij stelde enkel dat het opsturen van een internationaal paspoort illegaal is.

2.11. Verzoeker kan worden bijgetreden daar waar deze stelt dat hij tijdens het gehoor in dringend beroep niet heeft gesteld dat het opsturen van identiteitsdocumenten niet verboden is door de wet. De

bestreden beslissing merkte evenwel louter op, gezien verzoeker als verklaring voor het ontbreken van het paspoort stelde dat een paspoort opsturen bij wet verboden is, dat uit informatie waarover zij beschikt blijkt dat het opsturen van een identiteitskaart eveneens bij wet verboden is en verzoekers vriend wel zijn originele identiteitskaart opstuurde. Noch het feit dat verzoeker zou bewijzen dat het niet onmogelijk is om identiteitsdocumenten naar het buitenland op te sturen, noch het feit dat verzoeker tijdens het gehoor in dringend beroep enkel stelde dat het verboden is internationale paspoorten naar het buitenland te sturen, heeft enige invloed op de motivering van de bestreden beslissing dienaangaande. Uit de desbetreffende motivering blijkt enkel dat verzoekers argumentatie teneinde het ontbreken van zijn internationaal paspoort te vergoelijken, onafdoende is aangezien zijn originele identiteitskaart wel naar hem werd opgestuurd. Deze markante vaststelling wordt door verzoeker niet weerlegd, noch wordt hiervoor een verklaring gegeven, waardoor de desbetreffende motivering dient te worden gehandhaafd. Het proces verbaal dat ter staving van het verdwijnen van verzoekers paspoort werd neergelegd, is echter louter een kopie waaraan, zoals hoger reeds gemeld, slechts een relatieve bewijswaarde kan worden toegekend.

Met betrekking tot verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn paspoort kan het volgende worden vastgesteld. Verzoeker verklaarde tijdens het gehoor in dringend beroep op 17 januari 2006 dat zijn origineel paspoort zich bij zijn vriend Nazir bevindt en dat deze de kopieën van een deel van het paspoort stuurde (gehoorverslag dringend beroep, p.12), terwijl hij bij het invullen van de vragenlijst op 15 februari 2006 aangaf dat er twee dagen voor het interview een huiszoeking plaatsvond in het huis van verzoeker waarbij zijn paspoort in beslag werd genomen en waarvoor er later ter staving een proces verbaal werd neergelegd. Verzoekers verklaringen omtrent zijn paspoort in de vragenlijst zijn aldus duidelijk tegenstrijdig met zijn eerdere verklaringen, waardoor zij eerder een opportuun karakter krijgen en louter afgestemd zijn op de noden van het ogenblik. Er kan bijgevolg geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen omtrent deze huiszoeking en de hieruit voortvloeiende onmogelijkheid om de rest van het paspoort voor te leggen. De nieuwe neergelegde identiteitskaart kan evenmin iets wijzigen aan de bestreden beslissing aangezien ze evenmin als de enveloppe, het carbonpapier en de brief van Sunny General Store enig verband houden met de door verzoeker aangehaalde vluchtmotieven.

2.12. Over de echtheid van de warrant stelt verzoeker dat de betaling van smeergeld niet betekent dat het document vals is. De persoon die de echtheid van het document bevestigde, heeft dit slechts gedaan nadat hij informatie had ingewonnen of het echt was. Pas toen dit bleek, heeft hij het geattesteerd. Verzoeker geeft verder aan dat de Belgische asielinstanties over voldoende gegevens beschikken om de heer Naib Nazim na te trekken en om de echtheid van de inhoud van het arrestatieformulier te controleren.

2.13. De bestreden beslissing bepaalde echter enkel dat het bevreemdend is dat een overheidsfunctionaris een document waaruit blijkt dat een persoon wordt gezocht als echt zou attesteren zonder de politie op de hoogte te brengen van het feit dat iemand in naam van een gezocht persoon dit document komt aanvragen. Dat de persoon die de echtheid van het document bevestigde, dit slechts gedaan heeft nadat hij informatie had ingewonnen omtrent de authenticiteit is een loutere bewering die geenszins objectief wordt gestaafd. Verder dient er op te worden gewezen dat de bewijslast in beginsel in hoofde van verzoeker ligt, doch deze legt louter een kopie van het desbetreffende document voor waaraan slechts een relatieve bewijswaarde kan worden toegekend.

2.14. Verzoeker verwijst eveneens naar zijn geboorteakte en zijn rijbewijs die hij heeft kunnen bekomen via zijn vriend Nasir alsmede naar de documenten die hij voorlegde met betrekking tot zijn activiteiten als journalist namelijk een perskaart, verschillende businesskaarten en twee krantenartikels. Verder verwijst hij naar de FIR, die werd opgemaakt bij de aangifte van zijn ontvoering en stelt dat het origineel in het politiekantoor blijft en zijn broer enkel een kopie kon bekomen.

2.15. Aangezien de geboorteakte en het rijbewijs van verzoeker enkel betrekking hebben op zijn identiteit en rijcapaciteiten zonder verdere informatie te verschaffen over zijn vluchtmotieven, kunnen deze de conclusie van de bestreden beslissing niet beïnvloeden. De identiteit van verzoeker wordt immers niet in twijfel getrokken. Hetzelfde geldt voor de documenten die hij voorlegde met betrekking tot zijn activiteiten als journalist. Ook zij verschaffen geen informatie over zijn vluchtmotieven. Opnieuw dient te worden opgemerkt dat de FIR slechts een kopie betreft, waaraan slechts een relatieve bewijswaarde kan worden toegekend.

2.16. Verzoeker geeft verder aan dat in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing is gesteld, de vrijheid van mening niet absoluut is in Pakistan, doch beperkt door de Pakistaanse autoriteiten. Volgens verzoeker wordt dit eveneens bevestigd door de huidige voorzitter van de Press Club te Kharian.

2.17. Daargelaten de vraag op welke wijze de bestreden beslissing zou stellen dat er in Pakistan absolute vrijheid van meningsuiting is, volstaat een verwijzing naar een algemene situatie niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hieromtrent in gebreke.

2.18. Uit het geheel van bovenvermelde elementen die steun vinden in het administratieve dossier, niet op aanvaardbare wijze weerlegd door de verzoekende partij, kon de Commissaris-generaal op redelijke en afdoende wijze met draagkrachtige motieven en verwijzend naar de juiste rechtsgrond, besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde asielaanvraag zodat de voorgewende vrees voor vervolging niet aannemelijk is.

2.19. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 in aanmerking worden genomen.

2.20. Verzoeker meent tenslotte ook in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus en verwijst naar zijn verklaringen die hij in het kader van zijn asielaanvraag heeft afgelegd en naar een aantal algemene rapporten.

2.21. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, is het duidelijk dat voor iedere vorm van internationale bescherming, ook voor de subsidiaire bescherming, de geloofwaardigheid van het relaas wordt vereist (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 5 richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Verzoeker brengt informatie aan over Pakistan, maar gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas brengt verzoeker geen elementen bij die het toekennen van de subsidiaire bescherming rechtvaardigen. Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend en negen door:

mevr. A. VAN ISACKER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. VAN ISACKER